

Pochod adolescentů

Vladimír Mišík

Už je pozdě věřit na Ježíška,
protože už je nám přes dvacet
a protože život není knížka,
v který se dá zpátky obracet

Už je pozdě volat psychiatra,
když náš stres má hlubší kořeny
nežli ty, že na nás hlední spatra
otec naší dívky Boženy

Bijem spolu o mříž dospívání,
mládí v tahu, důchod na krku,
přesto je nám ale do zpívání,
když se v trysku berem za ruku

V úprku si vyznáváme city,
v tramvaji si přečtem Shakespeara,
a už mocný předvoj senility
nebezpečně na nás dotírá

Nekladem si přemrštěný cíle,
nechcem dělat díru do světa,
chceme jen, až přijde naše chvíle,
se ctí dohrát roli Hamleta